

Propuneri de amendamente și observații ale Camerei Americane de Comerț în România (AmCham România) cu privire la proiectul de lege [privind protecția avertizorilor în interes public](#)

Bold – propunere adăugare text

~~Strikethrough~~ – propunere eliminare text

CONSIDERAȚII GENERALE

Credem că este necesar să se instituie un termen legal de păstrare a registrului prevăzut la art. 7 alin (1) având în vedere:

- art. 18 alin. (1) teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.”
- nevoia de a asigura aplicarea unitară a legii în rândul entităților juridice
- nevoia de a asigura conformarea cu principiile limitării legate de stocare și reducerii la minimum adatelor, prevăzute la art. 5 alin. (1) din RGPD.

Reglementarea unei perioade determinate pentru care entitățile juridice sunt obligate să păstreze registrul se poate realiza în continuarea art. 7 alin. (2) din actualul proiect de lege.

Credem că este necesar să se instituie un termen legal de păstrare a înregistrării conversației prevăzută la art. 7 alin. (3) lit. a) din actualul proiect de lege, având în vedere:

- nu este clar dacă termenul prevăzut la art. 7 alin. (2) pentru raportări ar trebui aplicat și în privința înregistrării conversației;
- art. 7 alin. (7) din actual proiect de lege prevede aplicabilitatea termenului de 5 ani prevăzut la art. 7 alin (2) doar pentru transcrierea conversației și pentru procesele verbale
- art. 18 alin. (1) teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.”
- nevoia de a asigura aplicarea unitară a legii în rândul entităților juridice
- nevoia de a asigura conformarea cu principiile limitării legate de stocare și reducerii la minimum adatelor, prevăzute la art. 5 alin. (1) din RGPD.

Reglementarea unei perioade determinate pentru care entitățile juridice sunt obligate să păstreze înregistrarea conversației se poate realiza la art. 7 alin. (7) din actualul proiect de lege.

Propunem să se clarifice în mod expres că în acele situații în care proiectul de lege prevede obligația obținerii consimțământului (de ex., la art. 7 alin. (3)), consimțământul nu va fi înțeles în sensul prevăzut de RGPD.

Credem că o astfel de propunere este necesară pentru a se evita situațiile practice care pot duce la împiedicarea primirii/soluționării corespunzătoare a raportărilor deoarece:

- pe de o parte, prezenta lege impune obligația obținerii consimțământului pentru o anumită formalitate considerată necesară de entitatea juridică pentru conformarea cu noul cadru legal
- pe de altă parte, putem preconiza că în practică entitățile juridice nu ar putea sau ar fi foarte dificil să obțină un consimțământ valabil potrivit RGPD, ținând cont de condițiile stricte de validitate ale consimțământului potrivit RGPD (art. 3 pct. 11 și art. 7).

Având în vedere că:

- este posibil ca în contextul raportărilor să se prelucreze date cu caracter personal care intră sub incidența art. 9 din RGPD
- potrivit art. 9 alin. (1) din RGPD, este interzisă prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice,

de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice, cu excepția cazului în care s-ar aplica una dintre situațiile prevăzute la art. 9 alin. (2) din RGPD,

considerăm necesar să se prevadă expres că prelucrarea unor astfel de categorii de date cu caracter personal, acolo unde este necesară în contextul noii reglementări, se realizează în baza art. 9 alin. (2) lit. (g) din RGPD, respectiv din motive de interes public major, în baza noii reglementări sau în baza unei alte garanții dintre cele prevăzute de art. 9 alin. (2) din RGPD. Pentru aplicabilitatea acestei situații, potrivit RGPD, este necesar ca noua lege să prevadă măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate, măsuri care sunt deja avute în vedere prin actualul proiect de lege. Completarea se poate realiza la art. 32 din actualul proiect de lege.

#	Forma din proiect la punctul:	Forma propusă	Motivare
1.	Art. 1 alin. (3): (3) Normele speciale privind raportarea încălcarilor legii cuprinse în actele normative prevăzute în anexa nr. 1 se aplică în continuare. Dispozițiile prezentei legi se aplică în situațiile în care reglementările din actele normative enumerate în anexa nr. 1 nu conțin norme speciale cu caracter obligatoriu privind raportarea încălcarilor legii.	Art. 1 alin. (3): (3) Normele speciale privind raportarea încălcarilor legii cuprinse în actele normative prevăzute în anexa nr. 1 se aplică în continuare. Dispozițiile prezentei legi se aplică în situațiile în care reglementările din actele normative enumerate în anexa nr. 1 nu conțin norme speciale cu caracter obligatoriu privind raportarea încălcarilor legii.	Forma curentă a propunerii legislative este susceptibilă de interpretare în sensul că legislația specifică se completează cu legea generală doar în ceea ce privește drepturile avertizorilor. Însă, potrivit prevederilor para. 20 al Directivei (UE) 2019/1937: „(...) prezenta directivă ar trebui să fie aplicabilă în toate aspectele care nu sunt reglementate în temeiul actelor sectoriale, și ar trebui, prin urmare, să completeze astfel de acte, astfel încât acestea să fie pe deplin aliniate la standardele minime. ”
2.	Art. 3 pct.1: 1. încălcări ale legii - fapte care constau într-o acțiune sau inacțiune care constituie nerespectări ale dispozițiilor legale, care privesc domenii cum ar fi: achizițiile publice; serviciile, produsele și pietele financiare, precum și prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului; siguranța conformitatea produselor; siguranța transportului; protecția mediului; protecția radiologică și siguranța nucleară; siguranța alimentelor și a hranei pentru animale, sănătatea și bunăstarea animalelor; sănătatea publică; protecția consumatorilor; protecția vieții	Art. 3 pct. 1: 1. încălcări ale legii - fapte care constau într-o acțiune sau inacțiune care constituie nerespectări ale dispozițiilor legale, care privesc domenii cum ar fi: achizițiile publice; serviciile, produsele și pietele financiare, precum și prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului; siguranța conformitatea produselor; siguranța transportului; protecția mediului; protecția radiologică și siguranța nucleară; siguranța alimentelor și a hranei pentru animale, sănătatea și bunăstarea animalelor; sănătatea publică; protecția consumatorilor; protecția vieții private și a datelor cu caracter personal	Aliniere cu titlul legii și cu Directiva (UE) 2019/1937 (chiar dacă reglementarea acesteia este extinsă prin legea de transpunere și la alte fapte similare ca importanță).

	private si a datelor cu caracter personal si a securitatii rejelelor si sistemelor informatice, prevazute in anexa nr. 2, incalcari care aduc atingere intereselor fmandam ale Uniunii Europene, astfel cum sunt mentionate la art. 325 din Tratatul privind Functionarea Uniunii Europene cum sunt detaliate in masurile relevante ale Uniunii Europene, incalcari referitoare la piata interna, menfionate la art. 26 alin. (2) din Tratatul privind Functionarea Uniunii Europene, inclusiv mcalcari ale normelor Uniunii Europene in materie de concurenta si de ajutoare de stat, precum si incalcari referitoare la piata interna in ceea ce priveste actele care incalca normele privind impozitarea societatilor sau mecanismele al caror scop este obținerea unui avantaj fiscal ce contravine obiectului sau scopului dreptului aplicabil in materie de impozitare a societatilor, ce reprezinta abater! disciplinare, contraventii sau infractiuni, sau care contravin obiectului sau scopului legii;	si a securitatii rejelelor si sistemelor informatice, prevazute in anexa nr. 2, incalcari care aduc atingere intereselor fmandam ale Uniunii Europene, astfel cum sunt mentionate la art. 325 din Tratatul privind Functionarea Uniunii Europene cum sunt detaliate in masurile relevante ale Uniunii Europene, incalcari referitoare la piata interna, menfionate la art. 26 alin. (2) din Tratatul privind Functionarea Uniunii Europene, inclusiv mcalcari ale normelor Uniunii Europene in materie de concurenta si de ajutoare de stat, precum si incalcari referitoare la piata interna in ceea ce priveste actele care incalca normele privind impozitarea societatilor sau mecanismele al caror scop este obținerea unui avantaj fiscal ce contravine obiectului sau scopului dreptului aplicabil in materie de impozitare a societatilor, ce reprezinta abater! disciplinare, contraventii sau infractiuni, sau care contravin obiectului sau scopului legii, dacă, prin consecințele sale, conduita raportată este de interes public;	
3.	Art.3. – Termeni și expresii În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: 10. lucrător – persoană fizică ce se află într-un raport de muncă sau raport de serviciu, în temeiul dispozițiilor de drept comun sau speciale în materie și prestează muncă în schimbul unei remunerații.	Art.3. – Termeni și expresii În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: 10. lucrător – persoană fizică ce se află într-un raport de muncă sau raport de serviciu, în temeiul dispozițiilor de drept comun sau speciale în materie și prestează muncă în schimbul unei remunerații, inclusiv funcționarii publici, angajații serviciilor publice, precum și orice alte persoane care lucrează în sectorul public.	Domeniul de aplicare personal al Directivei are în vedere sensul termenului de „lucrător” în înțelesul art. 45 TFUE (a se vedea considerentul 38 din Directivă). Pentru evitarea oricărei confuzii și interpretări, am inclus in mod expres in definiția lucrătorului si funcționarii publici, angajații serviciilor publice, precum și orice alte persoane care lucrează în sectorul public.

4.	Art. 4. - Principii generale Principiile care guveameaza protectia raportarilor privind incalcari ale legii sunt urmatoarele: a) principiul legalitatii, potrivit caruia autoritatile, institutiile publice, alte persoane juridice de drept public, precum si persoanele juridice de drept privat au obligatia de a respecta drepturile si libertatile fundamentale, prin asigurarea respectarii depline, printre altele, a libertatii de exprimare si de informare, a dreptului la protectia datelor cu caracter personal, a libertatii de a desfasura o activitate comerciala, a dreptului la un nivel ridicat de protectie a consumatorilor, a dreptului la la un nivel ridicat de protectie a sanatatii umane, a dreptului la un nivel ridicat de protectie a mediului, a dreptului la o cale de atac eficienta si a dreptului la aparare; b) principiul responsabilitatii, potrivit caruia avertizomul in interes public are obligatia de a prezenta date sau informatii cu privire la faptele raportate; c) principiul imparțialitatii, potrivit caruia examinarea si solutionarea raportarilor se fac fara subiectivism, indiferent de convingerile si interesele persoanelor responsabile de solutionarea acestora; d) principiul bunei administrari, potrivit caruia autoritatile si institutiile publice, alte persoane juridice de drept public sunt datoare sa isi desfasoare activitatea in realizarea interesului general, cu un grad ridicat de profesionalism, in conditii	Art. 4. - Principii generale Principiile care guveameaza protectia raportarilor privind incalcari ale legii sunt urmatoarele: a) principiul legalitatii, potrivit caruia autoritatile, institutiile publice, alte persoane juridice de drept public, precum si persoanele juridice de drept privat au obligatia de a respecta drepturile si libertatile fundamentale, prin asigurarea respectarii depline, printre altele, a libertatii de exprimare si de informare, a dreptului la protectia datelor cu caracter personal, a libertatii de a desfasura o activitate comerciala, a dreptului la un nivel ridicat de protectie a consumatorilor, a dreptului la la un nivel ridicat de protectie a sanatatii umane, a dreptului la un nivel ridicat de protectie a mediului, a dreptului la o cale de atac eficienta si a dreptului la aparare; b) principiul responsabilitatii, potrivit caruia avertizomul in interes public are obligatia de a prezenta date sau informatii cu privire la faptele raportate; c) principiul imparțialitatii, potrivit caruia examinarea si solutionarea raportarilor se fac fara subiectivism, indiferent de convingerile si interesele persoanelor responsabile de solutionarea acestora; d) principiul bunei administrari, potrivit caruia autoritatile si institutiile publice, alte persoane juridice de drept public sunt datoare sa isi desfasoare activitatea in realizarea interesului general, cu un grad ridicat de profesionalism, in conditii de eficienta si eficacitate a folosirii resurselor;	Propunem eliminarea acestei prevederi și păstrarea sa exclusiv pentru expunerea de motive, cu ajustări care să aibă în vedere și observațiile de mai jos. 1 - Nu este clară valoarea normativă a acestor principii, care este consecința încălcării lor. 2 - Se naște întrebarea dacă în actele normative care nu cuprind, de exemplu, principiul legalității sau al bunei-credințe, legalitatea nu mai guvernează relațiile sociale și buna-credință nu se mai aplică; dacă acceptăm că se aplică și dacă nu este specific reglementată, de ce o reglementăm. 3 - Principiile (legalitate, bună-credință, imparțialitate, etc.) nu pot avea câte o definiție specifică pentru fiecare act normativ în parte, ci trebuie să păstreze un nivel de maximă generalitate care să le permită să funcționeze ca instrumente în mâna celor care aplică legea, cu deosebire a instanțelor judecătorești, pentru nu limita o interpretare adaptată scopului actului normativ, relațiilor pe care le reglementează și circumstanțelor concrete. 4 - Redactarea principiilor este neclară și necorelată cu principiile constituționale și cu textele altor acte normative. De exemplu, principiul echilibrului (art.4 lit. (e) trebuie corelat cu art. 250 din Legea nr. 53/2003 privind codul muncii care instituie criteriile de individualizare a sancțiunilor disciplinare fără a se prevedea în mod legal derogări de la acestea. Pe de altă parte, dacă intenția legiuitorului a fost de a exclude caracterul de cauză de exonerare de răspundere sau de circumstanță atenuantă al raportării ori al măsurilor de soluționare a raportării/de remediere, aceasta ar fi trebuit să fie stabilită în mod explicit, inclusiv prin utilizarea unei terminologii adecvate și prin introducerea unui articol specific, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă. 5 – Nerespectarea conduitei indicate în definiția principiilor (acolo unde există o descriere clară) este oricum sancționată de lege (această lege sau altă lege) iar unde standardul de conduită este imprecis, textul nu este folositor.

	de eficienta si eficacitate a folosirii resurselor; e) principiul echilibrului, potrivit caruia nicio persoana nu se poate prevala de prevederile prezentei legi pentru a diminua sanctiunea administrativa sau disciplinara pentru o fapta a sa mai grava care nu are legatura cu raportarea; f) principiul bunei-credințe, potrivit caruia este ocrotita persoana care a avut motive intemeiate sa creada ca informatiile referitoare la incalcarile raportate erau adevarate la momentul raportarii și ca respectivele informatii intrau in domeniul de aplicare al prezentei legi.	e) principiul echilibrului, potrivit caruia nicio persoana nu se poate prevala de prevederile prezentei legi pentru a diminua sanctiunea administrativa sau disciplinara pentru o fapta a sa mai grava care nu are legatura cu raportarea; f) principiul bunei-credințe, potrivit caruia este ocrotita persoana care a avut motive intemeiate sa creada ca informatiile referitoare la incalcarile raportate erau adevarate la momentul raportarii și ca respectivele informatii intrau in domeniul de aplicare al prezentei legi.	
5.	Art. 5 alin. (2): (2) Raportarea privind incalcarile ale legii se efectueaza, in principal, prin intermediul canalelor interne de raportare existente. Avertizorul in interes public care efectueaza o raportare privind incalcarile ale legii poate alege, insa, intre canalul intern de raportare si canalul extern de raportare. La alegerea canalului de raportare avertizorul in interes public poate lua in considerare aspecte precum: a) existenta riscului de represalii, in cazul raportarii prin canalele interne; b) imposibilitatea remedierii incalcarilor in mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare.	Art. 5 alin. (2): (2) Raportarea privind incalcarile ale legii se efectueaza, in principal, prin intermediul canalelor interne de raportare existente. Avertizorul in interes public care efectueaza o raportare privind incalcarile ale legii poate alege, insa, intre canalul intern de raportare si canalul extern de raportare. La alegerea canalului de raportare avertizorul in interes public poate lua in considerare aspecte precum: a) existenta riscului de represalii, in cazul raportarii prin canalele interne; b) imposibilitatea remedierii incalcarilor in mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare. Raportarea privind încălcări ale legii se efectuează direct prin intermediul canalelor externe de raportare: a) în cazul în care avertizorul consideră că există risc de represalii și că încălcarea	Potrivit art. 7 para. (2) din Directiva : „<i>Statele membre încurajează raportarea prin canale interne de raportare înainte de raportarea prin canale externe de raportare, în cazul în care încălcarea poate fi remediată în mod eficace pe plan intern și în cazul în care persoana care efectuează raportarea consideră că nu există niciun risc de represalii.</i>” În consecință, modificarea are în vedere (a) respectarea dispozițiilor directivei, care introduc o ierarhizare a raportărilor prin canalele intern și respectiv extern de raportare precum și (b) încurajarea proporționalității demersului prin raport cu șansele de corectare și descurajarea transformării raportării într-un instrument de șantaj sau de răzbunare. De asemenea, în acest mod, se evită încărcarea excesivă a canalelor externe de raportare și încordarea relațiilor de la locul de muncă pentru escaladarea în exterior a unor chestiuni mai înainte de a încerca o raportare internă.

		raportată nu poate fi remediată în mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare; b) în ipoteza lipsei canalelor interne de raportare în cazul persoanelor juridice de drept privat cu mai puțin de 50 de lucrători, altele decât cele prevăzute la art. 9 alin. (6).	
6.	Art. 5 alin. (3) Raportarea privind încălcări ale legii se efectuează direct prin intermediul canalelor externe de raportare: a) în cazul în care avertizorul în interes public consideră că există risc de represalii și că încălcarea raportată nu poate fi remediată în mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare;	Art. 5 alin. (3) Raportarea privind încălcări ale legii se efectuează direct prin intermediul canalelor externe de raportare: a) în cazul în care avertizorul în interes public consideră că există risc de represalii ori că încălcarea raportată nu poate fi remediată în mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare;	Avertizorul ar trebui să aibă posibilitatea de a raporta extern și în situația în care numai una dintre condițiile prevăzute la lit. a) este îndeplinită.
7.	Art. 6 alin. (1): (1) Raportarea cuprinde, cel puțin, următoarele: numele și prenumele, datele de contact ale avertizorului în interes public, contextul profesional în care au fost obținute informațiile, persoana vizată, dacă este cunoscută, descrierea faptei susceptibile să constituie încălcare a legii în cadrul unei autorități, instituții publice, oricărei alte persoane juridice de drept public, precum și în cadrul persoanei juridice de drept privat, precum și, după caz, probele în susținerea raportării, data și semnătura, după caz.	Art. 6 alin. (1): (1) Raportarea cuprinde, cel puțin, următoarele: numele și prenumele, datele de contact ale avertizorului în interes public, contextul profesional în care au fost obținute informațiile, persoana vizată, dacă este cunoscută, descrierea faptei susceptibile să constituie încălcare a legii în cadrul unei autorități, instituții publice, oricărei alte persoane juridice de drept public, precum și în cadrul persoanei juridice de drept privat, precum și, după caz, probele în susținerea raportării, data și semnătura, după caz.	Propunem să se aibă în vedere reglementarea limitativă a tipurilor/categoriilor de informații (inclusiv date cu caracter personal) necesar să fie solicitate/include în cadrul raportării, inclusiv având în vedere: • art. 17 teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 ("Directiva") potrivit cu care „Datele cu caracter personal care nu sunt, în mod evident, relevante pentru tratarea unei anumite raportări nu sunt colectate sau, dacă sunt colectate în mod accidental, sunt șterse fără întârzieri nejustificate.” • principiul reducerii la minimum a datelor, prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (c) din Regulamentul General privind Protecția Datelor nr. 2016/679 ("RGPD") în baza căruia este necesar ca entitățile juridice să colecteze doar datele cu caracter personal care sunt adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate • nu credem că o astfel de reglementare limitativă a tipurilor/categoriilor de informații necesare ar putea fi problematică în practică având în vedere că cele deja propuse sunt destul de largi încât să acopere particularitățile care pot diferi în

			funcție de obiectul raportării și domeniul / industria cu privire la care se raportează o presupusă încălcare a legii. Pentru aceleași considerente, recomandăm să se prevadă expres care sunt datele de contact necesare.
9.	Art. 7 alin. (2): (2) Autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public, precum și persoanele juridice de drept privat păstrează evidența tuturor raportărilor primite, cu respectarea cerințelor privind confidențialitatea. Raportările se păstrează 5 ani. După expirarea perioadei de păstrare de 5 ani, acestea se distrug, indiferent de suportul pe care sunt păstrate.	Art. 7 alin. (2): (2) Autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public, precum și persoanele juridice de drept privat păstrează evidența tuturor raportărilor primite, cu respectarea cerințelor privind confidențialitatea. Raportările se păstrează 5 ani de la soluționarea acestora. După expirarea perioadei de păstrare de 5 ani, acestea se distrug, indiferent de suportul pe care sunt păstrate, afară de cazul în care la expirarea acestui termen, termenul de prescripție a faptei raportate nu s-a împlinit, păstrarea raportărilor continuă să fie necesară în contextul unor acțiuni în curs sau iminente pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță. În cel din urmă caz, raportările relevante se păstrează atât cât este necesar în contextul constatării, apărării și exercitării drepturilor.	<u>În primul rând</u>, propunem să se re-analizeze necesitatea păstrării <u>tuturor</u> raportărilor pentru perioada indicată de 5 ani, luându-se în considerare inclusiv: • art. 18 alin. (1) teza finală din Directivă potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.” • obligația entităților juridice din actualul proiect de lege de a păstra un registru special de avertizări în interes public, context în care ar trebui analizat în ce măsură este necesară / se justifică păstrarea atât a registrului, cât și a raportărilor pentru cei 5 ani indicați • opinia furnizată de European Data Protection Supervisor în cadrul Guidelines on processing personal information within a whistleblowing procedure din decembrie 2019: „If following an initial assessment it is clear that the case should not be referred to OLAF or is not within the scope of the whistleblowing procedure, the report should be deleted as soon as possible (or referred to the right channel if for example it concerns alleged harassment). In any case, personal information should be deleted promptly and usually within two months of completion of the preliminary assessment, since it would be excessive to retain such sensitive information.” (pct. 31, pag. 10, 11) • principiul limitării legate de stocare prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (e) din RGPD, potrivit cu care datele cu caracter personal trebuie păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopurilor în care sunt prelucrate datele cu caracter personal) și reducerii la minimum a datelor • principiul reducerii la minimum a datelor, prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (c) din RGPD în baza căruia este necesar ca entitățile juridice să colecteze doar datele cu caracter personal care sunt adecvate,

			relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate. <u>În al doilea rând</u>, pentru prevenirea unor interpretări diferite în practică în rândul entităților juridice, deci pentru aplicarea unitară a prevederii legale, considerăm necesar să se stabilească momentul de la care entitățile juridice trebuie să calculeze curgerea termenului reglementat
10.	Art. 7 alin. (6): (6) În cazul în care avertizorul în interes public nu-și exprima consimțământul pentru transcrierea sau înregistrarea conversației, acesta este îndrumat să raporteze în scris, pe suport hartie, persoanei desemnate, sau în format electronic, la o adresă de poșta electronică dedicată.	Art. 7 alin. (6) (6) În cazul în care avertizorul în interes public nu-și exprima consimțământul pentru transcrierea sau înregistrarea conversației, acesta este îndrumat să raporteze în scris, pe suport hartie, persoanei desemnate, sau în format electronic, la o adresă de poșta electronică dedicată –indicată de persoana desemnată.	Forma curentă a acestui text al propunerii legislative nu este corelată cu prevederile art. 5 alin. (4), ce permit configurări alternative ale canalului intern de raportare, și art. 10 alin. (2) teza a II-a (ce nu identifică mijlocul de raportare); or, dacă s-ar păstra redactarea inițială, textul ar fi susceptibil de interpretare în sensul că obligă entitatea juridică să aibă întotdeauna ca mijloc tehnic de raportare și o adresă de e-mail dedicată.
11.	Art. 8 alin. (1): (1) Persoana desemnată să soluționeze raportarea are obligația de a nu dezvălui identitatea avertizorului în interes public și nici informațiile care ar permite identificarea directă sau indirectă a acestuia, cu excepția situației în care are consimțământul expres al acestuia.	Art. 8 alin. (1): (1) Persoana desemnată să soluționeze raportarea are obligația de a nu dezvălui identitatea avertizorului în interes public și nici informațiile care ar permite identificarea directă sau indirectă a acestuia, cu excepția situației în care are consimțământul expres al acestuia, în afară de persoanele autorizate de către autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public sau de drept privat, care și-au asumat să respecte confidențialitatea sau au o obligație legală de confidențialitate.	Particularizarea textului propus în actualul proiect de lege este necesară având în vedere cel puțin următoarele aspecte: • în practică pot fi preconizate situații în care alte persoane autorizate în afara persoanei desemnate (de ex., consultanți, avocați, furnizori de servicii IT) să aibă nevoie de acces, chiar și incidental, la informații care permit identificarea avertizorului pentru ca raportarea să fie primită și/sau soluționată conform proiectului de lege • aceste situații au fost avute în vedere și la nivel european, prin textul art. 16 alin. (1) din Directivă potrivit cu care: „Statele membre se asigură că identitatea persoanei care efectuează raportarea nu este divulgată nimănui, fără consimțământul explicit al acesteia, în afară de membrii autorizați ai personalului care au competența de a primi rapoartări sau de a întreprinde acțiuni subsecvente acestora.” (s.n. NNDKP) solicitarea consimțământului avertizorului pentru dezvăluirea acestor informații, de exemplu, către un furnizor de servicii IT al entității juridice care oferă servicii de găzduire sau mentenanță cu privire la sistemul informatic care susține canalul de raportare internă nu este oportună și nici necesară atâta vreme cât se poate institui obligația în sarcina entităților juridice ca persoanele care vor primi informațiile să se angajeze în prealabil

			la respectarea confidențialității sau să fie ținute de obligații legale în acest sens.
13.	Art 9 – Obligația de a institui canale interne de raportare (1) Autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public, indiferent de numărul de angajați, precum și persoanele juridice de drept privat care au cel puțin 50 de angajați, au obligația de a identifica sau institui canale interne de raportare și de a stabili proceduri de raportare internă și pentru efectuarea de acțiuni subsecvente. Terțul desemnat are obligația de a aplica procedura privind raportarea prevăzută la art. 10 alin. (1).	Art 9 – Obligația de a institui canale interne de raportare (1) Autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public, indiferent de numărul de angajați, precum și persoanele juridice de drept privat care au cel puțin 50 de angajați, inclusiv subsidiarele din România ale unui grup de companii, au obligația de a identifica sau institui canale interne de raportare și de a stabili proceduri de raportare internă și pentru efectuarea de acțiuni subsecvente. Canalele de raportare pot fi gestionate intern de către o persoană sau un departament desemnat în acest scop sau pot fi furnizate extern de către o parte terță. Terțul desemnat are obligația de a aplica procedura privind raportarea prevăzută la art. 10 alin. (1).	Articolul 8(3) din Directivă, care prevede că „Alineatul 1 [obligația de a stabili canale și proceduri de raportare internă] se aplică persoanelor juridice din sectorul privat cu 50 sau mai mulți lucrători”, nu prevede nicio excepție pentru persoanele juridice distincte aparținând la același grup de companii. Aceasta presupune că canalele de raportare nu pot fi stabilite în mod centralizat doar la nivel de grup; toate companiile mijlocii și mari aparținând unui grup rămân obligate să aibă fiecare canale proprii de raportare. Acest lucru este justificat de necesitatea asigurării eficienței canalelor de raportare, inclusiv prin asigurarea proximității acestora față de avertizor.
14.	Art 9 – Obligația de a institui canale interne de raportare (3) Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la încălcări ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente. Această prevedere nu aduce atingere obligației de a păstra confidențialitatea, de a informa avertizorul în interes public și de a soluționa raportarea.	Art 9 – Obligația de a institui canale interne de raportare (3) Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la încălcări ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente. Această prevedere nu aduce atingere obligației de a păstra confidențialitatea, de a informa avertizorul în interes public și de a soluționa raportarea. Persoanele juridice de drept privat subsidiare ale unei societăți-mama pot	Din clarificările oferite de Comisia Europeană asociațiilor de business din Germania și Suedia, “conform articolului 8 alineatul (6) din Directivă, atunci când într-un anumit grup de companii sunt organizate programe de conformitate la nivel de societate-mamă, ar fi compatibil cu directiva ca o subsidiară să beneficieze de resursele societății sale mamă. Trebuie să rămână alegerea avertizorului dacă raportul său va fi examinat la nivel subsidiară sau nu. De fapt, dacă această alegere nu ar fi lăsată în mâinile avertizorului, acesta s-ar îndrepta către canalele de raportare externe, privând astfel compania de șansa de a aborda rapid problema fără a suferi daune reputaționale și/sau financiare.” Solicităm clarificarea acestor obligații și în cadrul legii locale.

		utiliza resursele societății-mamă în ceea ce privește primirea și examinarea raportărilor dacă entitatea subsidiară îndeplinește următoarele condiții: a) are între 50-249 de angajați; b) are canale proprii de raportare; c) avertizorul în interes public este informat clar despre faptul că raportarea sa va fi examinată de către societatea-mamă și despre dreptul său de a obiecta și de a solicita ca examinarea raportării să fie făcută în cadrul entității subsidiare; d) informațiile despre stadiul acțiunilor subsecvente și soluționarea raportărilor se vor transmite de către entitatea subsidiară avertizorului în interes public. Aceste prevederi nu aduc atingere obligației de a păstra confidențialitatea, de a informa avertizorul în interes public și de a soluționa raportarea.	
15.	Art. 9 alin. (4): (4) Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la incMcm ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente.	Art. 9 alin. (4): (4) Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați, precum și cele care aparțin aceluiași grup, se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la incMcm ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente.	Utilizarea în comun a resurselor de către entitățile ce fac parte din același grup are foarte multe beneficii practice: • Asigura acces la resurse de calitate mai înaltă ca pregătire și experiență • Reduce riscul de interferență și afectare a independenței și imparțialității persoanei desemnate • Asigura o mai bună coordonare a acțiunilor de prevenire a încălcărilor legii, de implementare a regulilor de bună practică, de aplicare a unor măsuri de corecție • Eficientizează utilizarea resurselor financiare
16.	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...]	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...]	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.

	b) obligația de a transmite avertizorului în interes public confirmarea primirii raportării, în termen de cel mult 7 zile calendaristice de la primirea acesteia;	b) obligația de a transmite avertizorului în interes public confirmarea primirii raportării, în termen de cel mult 7 zile calendaristice de la primirea acesteia, cu excepția cazului în care este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului;	
17.	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...] e) obligația de informare a avertizorului în interes public cu privire la stadiul acțiunilor subsecvente, în termen de cel mult 3 luni de la data confirmării de primire sau, în cazul în care nu i s-a confirmat primirea raportării, de la expirarea termenului de 7 zile prevăzut la lit. b), precum și, ulterior, ori de câte ori sunt înregistrate evoluții în desfășurarea acțiunilor subsecvente, cu excepția cazului în care informarea ar putea periclita desfășurarea acestora;	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...] e) obligația de informare a avertizorului în interes public cu privire la stadiul acțiunilor subsecvente, în termen de cel mult 3 luni de la data confirmării de primire sau, în cazul în care nu i s-a confirmat primirea raportării, de la expirarea termenului de 7 zile prevăzut la lit. b), precum și, ulterior, ori de câte ori sunt înregistrate evoluții în desfășurarea acțiunilor subsecvente, cu excepția cazului în care informarea ar putea periclita desfășurarea acestora, precum și cu excepția cazului în care este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului;	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.
18.	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...] h) obligația de informare a avertizorului în interes public cu privire la modalitatea de soluționare a raportării.	Art. 10 alin. (1): (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente trebuie să cuprindă următoarele elemente: [...] h) obligația de informare a avertizorului în interes public cu privire la modalitatea de soluționare a raportării, cu excepția cazului în care este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului.	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.

19.	Art. 11. – Clasarea raportării interne (1) Raportarea se clasează atunci când: a) nu conține elementele prevăzute de art. 6, altele decât datele de identificare a avertizorului în interes public, iar persoana desemnată a solicitat completarea acesteia în termen de 15 zile, fără ca această obligație să fie îndeplinită;	Art. 11. – Clasarea raportării interne (1) Raportarea se clasează atunci când: a) nu conține elementele prevăzute de art. 6, altele decât datele de identificare a avertizorului în interes public, iar persoana desemnată a solicitat completarea acesteia în termen de 15 zile, fără ca aceasta obligație să fie îndeplinită, cu excepția cazului în care avertizorul în interes public argumentează în mod rezonabil că nu are posibilitatea de a le furniza sau că divulgarea lor îl poate expune unor represalii imediate sau iremediabile.	Excepția propusă acoperă situația în care, din motive obiective, avertizorul nu poate furniza toate elementele prevăzute la art 6. Clasarea raportării pentru simplul fapt al necompletării raportării cu elementele lipsa, ar putea conduce la omisiuni privind anumite fapte săvârșite și neinvestigate.
20.	Art. 11 alin. (4): (4) Persoana desemnata in conformitate cu art. 10 alin. (1) lit. c) poate decide incheierea procedurii daca dupa examinarea raportarii se constata ca este o incalcare in mod clar minora si nu necesita actiuni subsecvente suplimentare, altele decat inchiderea procedurii. Aceasta prevedere nu aduce atingere obligatiei de a pastra confidentialitatea, de a informa avertizorul in interes public si nu aduce atingere nici altor obligatii sau altor proceduri aplicabile de remediere a incalcarii raportate.	Art. 11 alin. (4): (4) Persoana desemnata in conformitate cu art. 10 alin. (1) lit. c) poate decide incheierea procedurii daca dupa examinarea raportarii se constata ca, prin consecințele sale, conduita raportată nu este de interes public este o incalcare in mod clar minora si nu necesita actiuni subsecvente suplimentare, altele decat inchiderea procedurii. Aceasta prevedere nu aduce atingere obligatiei de a pastra confidentialitatea, de a informa avertizorul in interes public si nici prevederilor legale speciale nu aduce atingere nici altor obligatii sau altor proceduri aplicabile de remediere a incalcarii raportate.	Propunem modificarea pentru corelarea acestei prevederi cu modificarea propusa pentru: • art. 3 pct. 1 (a se vedea mai sus); art. 1 alin. (3) (a se vedea mai sus).
21.	Art. 13. – Drepturi și obligații ale autorităților competente: (2) În soluționarea raportării și efectuarea de acțiuni subsecvente, Agenția și autoritățile prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. c) au următoarele obligații: d) asigură păstrarea raportărilor o perioadă de 5 ani de la momentul	Art. 13. – Drepturi și obligații ale autorităților competente: (2) În soluționarea raportării și efectuarea de acțiuni subsecvente, Agenția și autoritățile prevăzute la art. 3 pct. 15 lit. c) au următoarele obligații: d) asigură păstrarea raportărilor o perioadă de cel puțin 5 ani de la momentul înregistrării	Având în vedere că sfera de fapte care pot fi comise în legătură cu domeniul de aplicare al legii este foarte larga, propunem introducerea posibilității entităților de a stabili termene de păstrare mai lungi, în funcție de specificul activității.

	înregistrării pentru a permite efectuarea de verificări suplimentare;	pentru a permite efectuarea de verificări suplimentare;	
22.	Art. 22 Este interzisă orice formă de represalii împotriva avertizorilor în interes public, amenințări cu represalii sau tentative de represalii, în special cele care privesc: a) orice suspendare a contractului individual de muncă ori a raportului de serviciu; b) concedierea sau eliberarea din funcția publică; c) modificarea contractului de muncă sau a raportului de serviciu; d) reducerea salariului și schimbarea programului de lucru;	Este interzisă orice formă de represalii împotriva avertizorilor în interes public, amenințări cu represalii sau tentative de represalii, în special cele care privesc: a) orice suspendare a contractului individual de muncă ori a raportului de serviciu; b) concedierea sau eliberarea din funcția publică; c) modificarea contractului de muncă sau a raportului de serviciu, cum ar fi reducerea salariului, schimbarea programului de lucru, a felului muncii, delegarea sau detașarea. d) reducerea salariului și schimbarea programului de lucru;	Reducerea salariului și/sau schimbarea programului de lucru reprezintă o modificare a contractului de muncă și, prin urmare, aceste situații sunt acoperite la lit. c) de mai sus. În plus, am trecut și alte modificări cu titlu de exemplu.
23.	Art. 23. - Contestarea măsurilor luate ca represalii (1) Avertizorul în interes public poate contesta măsurile prevăzute la art. 22 printr-o cerere adresată instanței competente, în funcție de natura litigiului, în a cărei circumscripție teritorială acesta își are domiciliul.	Art. 23. - Contestarea măsurilor luate ca represalii (1) Avertizorul în interes public poate contesta măsurile prevăzute la art. 22 printr-o cerere adresată instanței competente, în funcție de natura litigiului, în a cărei circumscripție teritorială acesta își are domiciliul sau reședința. În cazul în care avertizorul are calitatea de lucrător, se vor aplica reglementările speciale în materie de competență teritorială prevăzute de legislația aplicabilă.	Este necesar să se prevadă alternativ și posibilitatea introducerii cererii de chemare în judecată în fața instanței competente de la reședința avertizorului. În plus, dacă avertizorul are calitatea de salariat, în mod normal acesta ar putea contesta astfel de măsuri inclusiv în fața instanțelor competente de la locul de muncă, fiind, deci mai favorabile.

24.	Art. 23. – Contestarea măsurilor luate ca represalii (6) Dacă instanța constată că împotriva aceluiași avertizor în interes public au fost dispuse, de cel puțin două ori, represalii în considerarea aceleiași raportări sau divulgări publice, aceasta poate dispune, după caz, oricare dintre măsurile prevăzute la alin. (4), precum și aplicarea unei amenzi civile în cuantum de până la 30.000 lei.	Art. 23. – Contestarea măsurilor luate ca represalii (6) Dacă instanța constată că împotriva aceluiași avertizor în interes public au fost dispuse, de cel puțin două ori, represalii în considerarea aceleiași raportări sau divulgări publice, aceasta poate dispune, după caz, oricare dintre măsurile prevăzute la alin. (4), precum și aplicarea unei amenzi civile în cuantum de până la 30.000 lei.	Conform paragrafului (88) din considerentele Directivei " <i>Dacă represaliile sunt făcute fără a fi descurajate sau sancționate, acest lucru are un efect disuasiv asupra potențialilor avertizori. O interdicție legală a represaliilor ar avea un puternic efect de descurajare și ar fi consolidată și mai mult prin dispoziții privind răspunderea personală și prin sancțiuni pentru autorii represaliilor.</i>" Sancționarea la a doua abatere nu ar avea efectul disuasiv intenționat de prevederile Directivei în ceea ce privește interdicția represaliilor.
25.	Art. 26. – Condiții privind cercetarea disciplinară (1) La solicitarea avertizorului în interes public cercetat disciplinar ca urmare a raportării interne, externe sau divulgării publice, comisiile de disciplină sau alte organisme similare din cadrul autorităților, instituțiilor publice, altor persoane juridice de drept public sau persoanelor juridice de drept privat au obligația de a invita presa și un reprezentant al sindicatului sau al asociației profesionale sau un reprezentant al salariaților, după caz. (2) Anunțul se face prin comunicat pe pagina de internet a autorității, instituției publice, persoanei juridice de drept public sau persoanei juridice de drept privat cu cel puțin 3 zile lucrătoare înaintea ședinței, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate.	Art. 26. – Condiții privind cercetarea disciplinară (1) La solicitarea avertizorului în interes public cercetat disciplinar ca urmare a raportării interne, externe sau divulgării publice, comisiile de disciplină cercetare disciplinară sau alte organisme similare din cadrul autorităților, instituțiilor publice, altor persoane juridice de drept public sau persoanelor juridice de drept privat au obligația de a invita a permite accesul avertizorului însoțit de reprezentanți ai presei, avocat, presa și un reprezentant al sindicatului sau al asociației profesionale al căror membru este sau un reprezentant al salariaților, după caz, la întâlnirile de cercetare disciplinară. (2) Anunțul se face prin comunicat pe pagina de internet a autorității, instituției publice, persoanei juridice de drept public sau persoanei juridice de drept privat cu cel puțin 3 zile lucrătoare înaintea ședinței, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate.	În cazul avertizorilor care se consideră supuși unor represalii, aceștia ar trebui să aibă dreptul să vină însoțiți de un reprezentant al presei, un avocat, un reprezentant al sindicatului sau un reprezentant al asociației profesionale la întâlnirile de cercetare disciplinară, iar nu să solicite angajatorului să invite astfel de participanți. Mai mult, un astfel de drept ar trebui să fie conferit doar dacă cercetarea urmează unei raportări sau divulgări publice, ca garanție suplimentară a asigurării dreptului la apărare a avertizorului de bună-credință. Astfel, considerăm că prevederea referitoare la publicarea anunțului pe pagina de Internet trebuie la rândul ei eliminată, deoarece nu angajatorul ar trebui să fie cel care lansează astfel de invitații. Celelalte modificări se impun din rațiuni de coerență terminologică.

26.	Articolul 29 alin. (2) litera nouă, lit. f)	La articolul 29 alineatul (2), după lit. e) se introduce lit. f), cu următorul cuprins: “dispunerea unei măsuri ca represalii în considerarea raportării sau a divulgării publice se sancționează cu amendă de la 3.000 la 30.000 lei. Termenul de aplicare a sancțiunii începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a constatat că măsura a fost dispusă ca represalii în considerarea raportării sau a divulgării publice.”	Conform art. 23 din Directivă, statele membre trebuie să prevadă sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive aplicabile persoanelor fizice sau juridice care iau măsuri represive împotriva avertizorilor.
30.	Articolul 36 – Intrarea în vigoare Obligația de a identifica sau institui canale interne de raportare potrivit Capitolului III - Raportarea prin canale interne de raportare, în ceea ce privește persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați, intră în vigoare la data de 17 decembrie 2023.	Articolul 36 – Intrarea în vigoare (1) Prezenta lege intră în vigoare în 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I. Autoritățile, instituțiile publice, alte persoane juridice de drept public, indiferent de numărul de angajați, precum și persoanele juridice de drept privat care au cel puțin 250 de angajați au la dispoziție un termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi pentru a institui canale interne de raportare în conformitate cu prevederile articolului 9 alineatul (1) din prezenta lege. (2) Obligația de a identifica sau institui canale interne de raportare potrivit Capitolului III - Raportarea prin canale interne de raportare, în ceea ce privește persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați, intră în vigoare la data de 17 decembrie 2023.	Autoritățile și instituțiile publice, persoanele juridice de drept public, precum și persoanele juridice de drept privat care au cel puțin 250 de angajați nu pot institui într-un termen de 3 zile (termenul pentru intrarea în vigoare a prezentului proiect de lege) canale interne de raportare și procedura aferentă acestora. Chiar și în cazul companiilor private cu peste 250 de angajați care aveau deja instituite canale interne de raportare în conformitate cu legislația și standardele aplicabile în Statele Unite ale Americii nu vor putea să aducă canalele interne de raportare în linie cu prevederile prezentului proiect de lege în termenul de intrare în vigoare al acestuia. Este evident că entitățile menționate mai sus se vor găsi, la data intrării în vigoare a legii, în situația de a nu respecta prevederile legale cu privire la această obligație cu riscul sancționării acestora pentru contravenția prevăzută la articolul 28 alineatul (2) litera c) din prezentul proiect de lege. Având în vedere faptul că niciuna dintre entitățile obligate la instituirea unor canale interne de raportare nu ar fi putut, în mod rezonabil, să înceapă demersurile pentru implementarea acestor canale în lipsa prevederilor legale finale, precum și nevoia de a asigura o predictibilitate cu privire la obligațiile stabilite în sarcina acestora, apreciem necesară completarea prevederilor articolului 36 din prezentul proiect de lege cu prevederi care să stabilească faptul că intrarea în vigoare/implementarea canalelor interne de raportare se va face într-un termen rezonabil de la data publicării/intrării în vigoare a acestuia.

			De altfel, o serie de state care au transpus deja în legislația națională prevederile Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii ("Directiva 2019/1937") au stabilit că obligația de instituire a unor canale interne de raportare va intra în vigoare/va fi implementată într-un termen rezonabil de la data publicării/intrării în vigoare a legii naționale de transpunere. Astfel, Portugalia a stabilit în curpînsul legii de transpunere a Directivei 2019/1937, adoptată în data de 20 decembrie 2021, faptul că aceasta intră în vigoare în termen de 180 de zile de la publicare, 18 iunie 2022 (informație disponibilă aici https://dre.tretas.org/dre/4740631/lei-93-2021-de-20-de-dezembro). Similar, Suedia a publicat la începutul lunii noiembrie legea națională de transpunere a Directivei 2019/1937, lege care a intrat în vigoare la data 17 decembrie 2021. Potrivit prevederilor acestei legi entitățile de tipul celor menționate mai sus au obligația de a implementa canalele interne de raportare până la data de 17 iulie 2022 (informație disponibilă aici și aici) De asemenea, Landul Tirol din Austria a publicat legea de transpunere a Directivei 2019/1937 în data de 11 februarie 2022, lege care stabilește faptul că obligația de a implementa un canal intern de raportare va intra în vigoare la data de 1 aprilie 2022 (informație disponibilă aici) O abordare similară întâlnim și în cazul Lituaniei, care a publicat legea de transpunere în data de 28 decembrie 2021, lege care a intrat în vigoare în data de 15 februarie 2022 (informație disponibilă aici)